

Visszaadni a másik ember méltóságát

Ha kirúgód a téglát, huzat lesz a házban

„Vigyük haza a titkot: minden kapcsolatunk egy csoda. Életünk csodáinak a története maga a szépség, a mélység, a kihívás... maga az élet” – fogalmazott Sebestyén Ottó, az Erdélyi Háló elnöke. De nem könnyű csodaként megélni a kapcsolatokat a nézeteltérések, veszekedések, sértettségek idején. Kell tudni bocsánatot kérni és megbocsátani a házasságban, a munkahelyen, baráti kapcsolatokban.

BALÁZS KATALIN

A kapcsolatokról szolt a szombati Gyergyókerületi Háló találkozó, amely része volt a Házasság hete rendezvénysorozatnak több mint száznegyven személy részvételével. Az egész napos, a Fogarasy Mihály iskolában tartott rendezvényen a kapcsolatokról beszélt Ilyés Zsolt csikszentléleki plébános. Gondolatai nemcsak a vallásos emberekhez szólnak, hanem minden emberhez, aki kapcsolatokat ápol. Tehát mindenkihez, hogy a teher csodává válhasson. Az ő gondolataiból idézünk az alábbiakban.

AZ ÉHEZÉST NEM LEHET MEGSZOKNI

„Mire kell neked kapcsolat? Arra, hogy legyen, aki meghallgat engem, aki elfogad engem, aki szeret engem, aki boldoggá tesz engem, hogy ne érezzem magányosnak magam? Vagy azért, mert adni szeretnék? És mit jelent az, hogy kapcsolat a kapcsolatért?” – tette fel a kérdést az előadó, leszögezve, bármilyen típusú kapcsolat is legyen, akármilyen célból fenn tartva, az ápolást igényel. „Mind, ami él, szüksége van arra, hogy táplálják, ápolják, tehát éltessek. Sok jól induló házasság ezért megy tönkre: mert nincs időnk ápolni. Mert ott a gyermek, a munka, a ház, az állatok... a házassággal pedig csak lesz majd valami. A cigány lóva is, mire megszokná, hogy ne egyen semmit, megdöglik.”

Elmondta, sokszor hallja elváltaktól az értetlenkedést: „pedig már nem is veszekedtünk”. „Az a kapcsolat akkor már rég meg volt halva, azért nem veszekedtek. Mert halottal nem lehet veszekedni. Tudni kell tehát, hogy mindenre érvényes: amit nem ápolunk, azt elveszítjük.”

AMIKOR SEBET KAPUNK ÉS OSZTUNK

Lehet, hogy van olyan ember, aki úgy gondolja, ő sosem sebezett meg senkit. De ilyen ember nem született – szögezte le. Sebeket kapunk és adunk, és téves elképzelés, hogy nem kell a sebekkel foglalkozni, le kell nyelni, tovább kell lépni, vagy az időre kell bízni megoldásukat. „Kicsi seb is tud halált okozni, ha nem figyelünk rá. Nem igaz, hogy nem kell a sebeinkre figyelni. Legfennebb

nem tudjuk, mit kezdünk velük. Nem igaz, hogy nem vagyunk felelősek, ha valakit megsebezünk. Felelősek vagyunk akkor is, ha kaptunk, és akkor is, ha mi osztottunk másoknak. Ha nem ápolom sebeimet akkor, amikor kaptam, tíz év múlva már nem is fogom tudni, miért van olyan nagy bajom, miért nem tudok egyedül lenni a házamban. Különben megkérdesezik a szív, a lélek pedig olyan terhelt lesz, amelyik képtelen az életre.”

Tudatosíthattuk: a saját sebeinkért mi vagyunk a legfelelősebbek. Mondhatjuk, hogy ki a hibás, de hogy mit kezdünk velük, az a mi kezünkben van.

SZEMBENÉZNI A BÁNTÁSAINKKAL

A lelkipásztor nem kívánt azokról a kapcsolatokról beszélni, ahol hatalmi harcok állnak a középpontban, inkább a házastársi, baráti kapcsolatokról, amelynek alapja a szeretet, mégsem mentesek a sértésektől.

Hogy lehet hosszú távon megmaradni szeretetkapcsolatban? – adódott a kérdés, s hozzá az első lépéshez javaslat: légy olyan bátor megkérdezni társadat, mivel bántottad meg. És a válaszát meghallgatni közbeszólás nélkül. Kellemetlen szembesülni azzal, mennyi mindennel megbántható a szeretett ember.

„Sokszor, sok embert megbántunk, a jó hír, hogy meg is tudjuk a sebet gyógyítani. Ezt kell megtanulni. Három lépése van ennek: megbánom, kimondom a bocsánatkérést és jóváteszem az okozott kárt.”

Ilyés Zsolt lelkipásztor

ANNAK FÁJ, AKIBEN VAN SZERETET

Nagyon fontos különbség van a bűntudat, a lelkiismeret-furdalás és a bánat között. Ezekből az első és utolsó kegyelem, olyan ajándék, amit úgy kapunk, hogy nem kértük. Kegyelem az, ha meglátod, valamivel kárt okozol magadnak, a társaidnak, családodnak. Milyen bosszantó, amikor valakiről látjuk, hogy rosszat tesz, ő magán pedig nem veszi észre. Mert nem látja, nincs bűntudata.

A lelkiismeret-furdalás, annak tudata, hogy rosszat tettem, következménye a nyugtalanság, a félelem... főleg attól, hogy kiderül. Ezt követi az önvád, az elkeseredés. „Ennek nem sok köze van Istenhez. De a legtöbb embernek ennyi van, ezért akarja meggyónni, hogy a rossz érzéstől megszabaduljon. Megnyugtassa magát. De ez nem elég, meg kell bánni a tettet. Akárcsak a kapcsolat ápolásához, bánat kell, annak a fájdalma, hogy egy embert megbántottam. Valaki miattam szenved. Nem álltam mellette, amikor szüksége lett volna rám. A bánatot csak az az ember ismeri, aki benne van szeretet.”

A BOCÁNATKÉRÉS CSAK KIMONDVA JÓ

Csak annak van esélye hosszan tartó kapcsolatban élni, akár ötven évig, aki kimondja: én sajnálom, hogy megbántottalak. Igen, gyenge voltam, esendő, én tévedtem. Aki erre nem képes, annak olyan házassága lesz, hogy eléldégtelnek egymás mellett. De nincs ember, aki ezt ötven évig bírja. Lehet, látjuk a másikon, hogy bánja, de ha nem mondja ki, nem fogjuk tudni ötven évig szeretni. Az ember erre képtelen.

„Ne általánosítsunk. Gyónásban sem ér semmit az, hogy tudja, plébános úr, én is gyarló ember vagyok, vétkeztem, ámen. Ebből nem lesz Istenkapcsolat” – hozta fel a példát a plébános, hangsúlyozva: a bocsánatkérés kegyelem. Van, akinek nagyon nehéz kimondani. De ha nem mondja ki, nem lesz tartós kapcsolata sem Istennel, sem emberrel.

VISSZAÉPÍTENI, AMIT TÖNKRETETTEM

„Nem kell attól félni, hogy gyarlók vagyunk, mindenki az. Ha melletted egy érett ember van, nem kell attól rettegni, hogy megint megbántottad, mi lesz? Olyan embert nem találsz, aki nem bánt meg. Van olyan ember,

aki bánja, ki is mondja, sírva, átéléssel, de nem tudja jövátetni. Ilyenek a szenvedélybetegek. Az alkoholistának annyira fáj, hogy családját megbántotta, hogy erre a nagy bánatára megint innia kell. Nem lehet szeretetkapcsolat azzal az emberrel, akin nem látjuk a törekvést, hogy tenni akar, a dolgok ne így legyenek míg a világ. A törekvést, mondom, mert a siker egy másik kérdés” – fogalmazott az előadó. Mondhatja az ember, hogy szereti a másikat, ha nem változik, ez megkérdőjelezhető. A lelkipásztor szerint egyszerű okból: mert a szeretetnek is megvannak az ismertetőjegyei.

„Olyan, amikor valakit megbántunk, mintha kirúgnánk egy téglát a ház falából. Elsiratjuk, hogy jaj, de nagy baj, de nem rakjuk vissza. Jövő héten megint kirúgunk egyet, aztán kettőt, hármat, ötöt... végül nem lesz házuk. Pedig hogy bántuk mindig. Bocsánatot kértünk minden alkalommal, mégis beesik a házba az eső, nem érezzük jól magunkat, mert huzat van. Aki a téglát vissza nem rakja, annak előbb-utóbb nem lesz háza. Ha te egy kapcsolatban valamit a társadban romboltál, s vissza nem építetted szintén te, akkor előbb-utóbb nem lesz kapcsolat” – hallhattuk.

SZABAD ŐRIZGETNI A SÉRTETTSÉGET

„Ha én kapom a sebet, akkor nagyon fontos a megbocsátás. És ezt nem kell ahhoz kötni, hogy a másik beismerte-e a tettet, bocsánatot kért-e, jövátette-e. Jobb lenne neked, ha te így is, úgy is megbocsátanál. Jó, ha tudod, hogy amíg te őrizgeted a sebedet, jogot formálsz a fájdalomra, a dühre, a bosszúra, hogy ne szeresd, pokolban élsz. De tudod, milyen az a béke, amit a megbocsátás után érzel?” – hangzott el.

„Mit jelent megbocsátani? Megengedem annak az embernek, hogy gyenge volt, szeretetlen volt. Szabad volt neki olyan lenni, nem haragszom ezért rá, mert mindenki tévedhet. Magamnak pedig megengedem, hogy fájjon a sértés. Szabad fájjon. Nem baj az. Ha meg akarod úszni, hogy sose fájjon a bánás, egy szigetre kell költöznöd. Egyedül. S ott majd nem érnek ilyen meglepetések. Majd bántod magadat eleget. De amíg emberek között élsz, bántanak. Ki hitette el veled, hogy téged nem szabad megbántani? Még sokszor meg fognak bántani. És az fáj. De miért baj ez? Kibírod. Olyan jó tudni: nem kapsz nagyobb sebet, mint amit el tudsz viselni” – szolt a jó hír. Volt ráadás is: Az örömet, a hálát, a békét nem lehet kiölni egy emberből, csak ha az feladja, önként lemond róla. Lehet kardot rántani, harcolni, sebeket kapni és osztani. De lehet békésen élni, a gyógyulásba bízva, kapcsolatokat ápolni. „A legszebb visszafogadni a másik embert a szeretettedbe. Visszaadni a méltóságát. Ez az igazi szeretet, ez az alapja az igazi kapcsolatnak. Már csak arra kell válaszolni: mire kell neked a kapcsolat. Szabad vagy, aszerint cselekedhetsz.”

Sokakat „bebogoztak” már a Hálóba. Múlt szombaton is sokan ígérték: jövőre visszatérnek